

ŐSZ EGY TÁVOLI ORSZÁGBAN

Nyáron még úgy gondoltam, nem hiányzik semmi.
Most már tudom, nagyon messze vagyok.

Anyám mindig mondta:
– Tanulj meg idegen
városok útjain járni.
Belőled sose lesz más ember,
Belőled sose lesz német.

Pályaudvarokon,
erdőben
így mondom:
– Én.

A GALAMBOK

8 A galambok türelmetlenül várják
anyámat.
A galambok alamizsnára várnak.
Rávetik magukat a búzára,
amit a járókelők szórnak nekik.

Én is így járok-kelek. Kalászon
csüng az erdei gyümölcs,
amit útközben szedtem,
a szamóca, a som, az áfonya, a szeder.

Ősszel az erdőben gomba is terem
és csönd uralja a reménytelenség
örökké tartó, nyomasztó tereit.
Az Isten meg hallgat talán.

Állok a piactéren és tűnődöm,
mi lesz itt télen a galambokkal
és mi lesz a pókokkal
meg a legyekkel – mi lesz?

A NAGY FORRADALOM

9

Az álmok falvát átszelő ösvényen
elszórva

szürke kavicsok hevernek.

Az unott járókelők

a kor szelleme szerint élők

közönyös tekintete

átsiklik rajtuk

és határozottan kijelentik: – vörös

vagy

– fehér. A szél mindent porrá őröl.

Verseket születnek.

Csiszolódnak. Feledésbe merülnek. A fontos dolgok
messze innen történnek.

Hatalmas szelek támadnak felettünk.

És mi alszunk.

CÍM NÉLKÜL

Egyre dermesztőbbek az utak,
és ahogy itt baktatok, egyre csak
az első magyartanárnőmre gondolok:
most Nyíregyházán lakik,
egy rózsabokrokkal övezett,
málló vakolatú házban.
Lágy, bársonyos hangján
szavalta József Attila
Titkok című versét.
Feje akár a ciprusfa sűrű koronája.
Szívesen raktam volna fészket rá.

Irgalmatlanul fázom. Szerintem
ma ebédre hal lesz
a kollégiumi menzán.
Első magyartanárnőmre
gondolok,
bárcsak itt lehetne, csókjaival
begyógyítaná a sebemet.

ÉNKÉP

Mert amikor mindenek elhagytak, a héber nyelv maradt velem.
Az öreg szavak mámorea nem csitult, üldöztek szakadatlanul a mondatok.
Így hát folyton vándorlok eldugott helyeken, ahová sodor az élet,
körülöttem minden ingatag, bolygólétre kárhoztatott gyökér.
Fülemben cseng az egyetlen útlevel: nyelvem örök állampolgára vagyok.



NÉGYTŐL MINDÖRÖKKÉ

- 12 Szobám négy fala
áttetszőre változik
a hosszú estéli órákban, mikor várok rád.
Kinn is, benn is későn sötétedik már,
sűrű vérköddé áll össze
lassan a várankozás,
idegvégződéseim borzolja
a füsttel meg a borral,
s odaát a könnyező források
meggyötört szívét.
Tovább ment tőlem a csönd,
hagytam, hogy új erőre kapjon a bánat,
és csupán egyet kérek:
érints meg még egyszer, emberangyal,
hogy magamhoz térjek a csillagok nyughelyén,
mert odakint, túl az ablakon
csak a sok utca, estéli szél meg a hold.
És mint áldozatát a kígyó,
három falával úgy von körbe az éj



(Fordította: Pávai Patak Márta)